

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie: **1. M. W.**

2. T. D.

skazanych z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2024 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim
z dnia 20 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1120/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w
Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, wyrokiem z dnia 20 lutego 2023 r.,
sygn. akt II K 1120/22, skazał M. W. i T. D. na karę po „10 (cztery) miesiące”

ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym za to, że w dniu [...] 2022 r. w M., znieważyli funkcjonariuszy Komisariatu Policji w M. sierż. sztab. D. S. oraz sierż. sztab. Ł. T. podczas i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywali ich słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, a także naruszyli ich nietykalność cielesną, poprzez odpychanie obu funkcjonariuszy oraz kopanie, przy czym grozili pokrzywdzonym pozbawieniem życia oraz popełnieniem przestępstwa na szkodę osób najbliższych, działając w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania, tj. za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonych obowiązek zapłaty na rzecz każdego z pokrzywdzonych, tj. D. S. i Ł. T. kwot po 500 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy.

Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonych kar ograniczenia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Wyrok ten jako niezaskarżony przez żadną ze stron stał się prawomocny z dniem 28 lutego 2023 r.

W dniu 18 stycznia 2024 r. Prokurator Generalny wniósł kasację od powyższego wyroku. Zaskarżył go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze ograniczenia wolności na niekorzyść obydwu skazanych.

Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonych M. W. i T. D. kary ograniczenia wolności w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, a to poprzez zawarcie w orzeczeniu sprzecznych treści i odmienne określenie w zapisie cyfrowym i słownym wymiaru kary ograniczenia wolności w postaci czasu jej trwania liczonego w miesiącach, co

stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W treści zaskarżonego wyroku wystąpiła rozbieżność zapisu cyfrowego i słownego, określających liczbę miesięcy kary ograniczenia wolności wymierzonej obydwu oskarżonym, co stoi na przeszkodzie wykonaniu tego wyroku, gdyż nie wiadomo, który z zapisów jest wiążący. Doprowadziło to do powstania wewnętrznej sprzeczności orzeczenia, do której dochodzi wówczas, gdy w treści orzeczenia co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać, ponieważ powodują przeciwstawne konsekwencje prawne tak, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., III KK 182/23). Rozbieżne określenie w części dyspozytywnej wyroku czasu trwania kary ograniczenia wolności, w związku z różnicą między jego zapisem słownym i liczbowym, spowodowało wewnętrzną sprzeczność tej części orzeczenia, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., ponieważ nie tylko naruszyło, wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim uniemożliwiło jego wykonanie.

Uchybienie to, jako godzące w materialną treść wyroku, nie może zostać sprostowane w trybie art. 105 k.p.k. Z tego względu konieczne jest uchylenie wyroku w zaskarżonej części, to jest w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze ograniczenia wolności i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym jej rozpoznaniu Sąd ten określi w jednolity i czytelny sposób wymiar kary ograniczenia wolności w stosunku do obydwu oskarżonych, dokonując przy tym stosownej korekty w zakresie podstawy prawnej skazania, poprzez

wskazanie w niej art. 37a 1 § k.k. w miejsce art. 37a k.k. – zgodnie z uwagą poczynioną przez skarżącego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[a!]

Andrzej Tomczyk Zbigniew Puskarski Eugeniusz Wildowicz